

Heidi LENAERTS Presentatrice bij Klara

Sinds ze moeder is van Lily Rose, zegt Klara-presentatrice Heidi LENAERTS makkelijker 'neen'. Geen opdrachten meer die haar ziek van de zenuwen maken, wel het cultuurprogramma *Babel* op Klara en een krantencolumn. Door het doopsel van Lily Rose kreeg ze echter een vraag waarop ze wel 'ja' antwoordde. En dus draait ze nu mee in de kindernevendiensten van de Brusselse Goede-Bijstandskerk.

'Ik vind het niet goed als mensen lacherig doen over het geloof'

Jozefien VAN HUFFEL

Anderhalf uur voor ze met *Babel* op antenne moet, praat ik met Heidi LENAERTS. Over haar grootmoeder en Lourdes, over Marco BORSATO en over de nieuwsgierigheid die blijft, hoeveel mensen ze ook in haar radiostudio ontvangt. Wanneer ik even later aanschuif in de file op de Brusselse ring, reist haar stem met me mee. Opera, fotografie, kindertheater – ze behandelt alles met een warme nieuwsgierigheid, die meteen op de luisteraar overspringt.

– Was het vanzelfsprekend dat uw dochter gedoopt zou worden?

Eigenlijk wel. Mijn partner Ronald en ik waren geen kerkgangers, maar toch twijfelden we niet over dat doopsel. Omdat Lily Rose drie maanden te vroeg werd geboren, duurde het even voor we eraan toe waren.

Toen ik vlak voor haar eerste verjaardag naar de dichtstbijzijnde parochie belde, vroeg de pastoor onvriendelijk waarom ik mijn dochter niet in mijn geboortedorp in Limburg liet dopen. Ik legde de hoorn neer en wist dat het niet goed kwam. De zoon van de kinsiste werd echter gedoopt in de Goede Bijstand in Brussel. Die kerk kende ik wel, maar zo tussen de terrasjes van de Kolenmarkt merkte ik ze amper nog op.

– Hoe werden jullie van niet-kerkgangers medewerkers aan de kindernevendienst?

Ik ben erg gevoelig voor mensen. Johnny De Mot, de pastoor, vond ik meteen inspirerend. Bovendien is er in zijn parochie een hechte, toffe gemeenschap met vrij veel jonge mensen. Drie koppels gingen in op Johnny's vraag en begeleiden nu beurtelings de nevendienst, in een lokaal naast de kerk dat we zelf hebben ingericht. Het blijkt heel leuk om te doen, de tijd vliegt werkelijk voorbij. Al vind ik ook dat we hard moeten nadenken over wat we daar doen, want we willen de kinderen toch ook wat inhoud meegeven.

Ik schreef over de nevendiensten in een column in *De Standaard Magazine* en mensen spreken me er nu op aan. Ze doen er wat lacherig over. Dat vond ik als puber al niet fijn. Mijn grootmoeder ging elke zomer naar Lourdes en ze nam telkens een kleinkind mee. Mijn nicht wilde liever niet alleen en dus gingen we samen. Vooraf zag ik het niet helemaal zitten. Zouden we daar dan de hele dag bidden? En inderdaad, we reden er rond met mensen in rolstoelen en trokken van mis naar mis. Ik leerde er echter dat mensen heel veel aan hun geloof

Heidi Lenaerts: „In de Goede Bijstand vonden we een hechte, toffe kerkgemeenschap.” © Frank Bahnmueller

hebben en dat moet je hen gunnen. Ik herinner me bijvoorbeeld dat ik rondliep met een vrouw in een rolstoel. Haar man was overleden, haar enige dochter ook. „Maar ik kom elk jaar naar Lourdes”, zei ze. „Hier ontmoet ik vrienden en vind ik troost.”

's Avonds in Lourdes waren we vrij. Je maakte er vlot kennis met mensen van alle nationaliteiten. Mijn nicht ontmoette er een Engelse jongen. Ze trouwde met hem.

– Is de radio gewoon werk of een roeping?

Ik wist in elk geval niet dat ik radio wilde maken toen ik studeerde. Opnieuw werd ik gedreven door het contact met een inspirerende persoon, een docente die me een stageplek bij de VRT bezorgde. Maar vandaag is de radio zeker meer dan gewoon werk. Thuis staat de televisie aan 's avonds, maar mijn boeken en papieren voor *Babel* liggen net zo goed om me heen. Vaak kom ik thuis met het leuke gevoel dat ik weer iets heb bijgeleerd. Niets concreets, niet over een piano of zo, maar wel iets over het leven.

Sinds mijn bevalling zeg ik makkelijker 'neen', terwijl ik vroeger alles aanpakte. Misschien moet je dat wel een tijd doen, want je kunt nooit vooraf zeggen wat je

ligt en wat niet. Toen ik de eerste keer voor een televisiecamera stond, sloeg ik tilt. Maar ze vroegen of ik nog een keer wilde proberen, want ze wilden me voor Ketnet.

Nu doe ik enkel nog wat ik graag doe. Vroeger presenteerde ik veel voor publiek, maar dat doe ik niet meer. Gezonde zenuwachtigheid voel ik altijd, maar daar werd ik letterlijk ziek van.

„Ketnet of Klara, ik doe hetzelfde. Ik wil mijn publiek ergens warm voor maken”

– Uw partner, Ronald Verhaegen, werkt voor Radio 1. Hoe is het om in dezelfde sector actief te zijn?

We spreken dezelfde radiotaal en we begrijpen perfect waarom de ander ambetant loopt na een stomme verspreking of iets dat fout liep in de uitzending. Ik ben wel

benieuwd wat het met Lily Rose zal doen. Ze is klein, maar communicatief. „Geen wonder, met zulke ouders”, zegt iedereen.

Onlangs in *Babel* verraste een Bekende Vlaming zijn dochter voor haar verjaardag. Achteraf bleek dat ze dat fragment hier bij de VRT wilden bewaren. Want als dat meisje dan later in de media zou werken, dan hadden ze haar eerste radio-optreden nog. Dat vond ik eng.

Met Valentijn doe ik in *Babel* iets met koppels. Onlangs zaten Leen Huet en Jan Grieten bij me, die samen de biografie van Nicolaas Rockox schreven. Hoe is dat, om zo samen te werken?

– Van Studio Brussel naar Klara. Weerspiegelt dat uw eigen evolutie?

Je wordt volwassen, natuurlijk. Maar eigenlijk hou ik niet van stempels. Ik werk bij Klara, maar ik heb wel roze spullen op mijn bureau staan en als ik bezig ben in huis, luister ik naar Marco Borsato.

Anderzijds ben ik bij Klara helemaal mezelf. Ik heb tijd om met mensen te praten. Toch doe ik hetzelfde als bij Ketnet en Studio Brussel: ik vertel een verhaal en ik wil het publiek ergens warm voor maken.